

arbejde og muligheder for at passe deres børn bliver afsløret med al tydelighed, når man ser, at Venstre bekæmper retten til forældreorlov med næb og klør og har gjort det i flere omgange. Det var jo kun, fordi de skulle være med i et finanslovforlig i efteråret, at de overhovedet gik med til, at der var sådan nogle ordninger. Derfor synes jeg, at hullheden i Venstres familiepolitik er meget tydelig. Der er ikke noget ønske om at sikre forældrene, at de får en valgmulighed.

Men jeg vil da gerne spørge, om Venstre faktisk vil være med til at sikre, at forældrene kan gøre andet end at gå på arbejde, at de også får en mulighed for at vælge at tage ét eller to år fri og lave noget andet. Det behøver ikke at ske, mens barnet er lille, det kan også vente, til barnet er ældre, eller kan bruges til f.eks. at rejse verden rundt. Er Venstre med på det? Det vil da give nogle muligheder for frihed.

Hvis man skal forstå ideen om, at pengene skal følge børnene, må det være et beløb, der har en vis størrelse; det skal ikke bare være et par småkroner, for så kommer vi jo ingen vegne med det.

Jeg synes, det er en mærkelig facon, Venstre kører ud med. At sige, at pengene skal følge børnene, betyder reelt bare, at man får en forringelse. Det beløb, som Venstre er villig til at betale, kunne jeg godt tænke mig at få nogle tal på. For hvis det bare er et spørgsmål om nogle få kroner, der skal følge børnene, som de skal have hældt i enden, kan forældrene jo ikke blive hjemme for de penge, og så må Venstre jo forvente, at halvdelen af samfundsproduktionen skal gå i stå, for at forældrene kan gå hjemme og passe deres børn.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg synes, det er agtværdigt, at Venstre og De Konservative i deres første punkt er inde på, at man ønsker at give forældrene et tilskud; man ønsker at betale forældrene for, at de får mulighed for selv at passe børnene.

Men er det nu også så agtværdigt? Har man stillet sig selv spørgsmålet, hvorfor det er nødvendigt, at vi i dagens samfund er nødt til at betale forældrene for, at de passer deres egne børn? Er det overhovedet det samfund, vi ønsker, hvor man skal til at betale forældrene for, at de passer deres egne børn?

Har Venstre og De Konservative stillet sig selv spørgsmålet: Hvad er årsagen til, at vi er nået dertil i dag, at man er nødt til at betale for-

ældrene for selv at passe deres børn? Hvis man ikke betaler forældrene for at gøre det - får vi indtrykket af under denne debat - er der ingen forældre, der har råd til at være sammen med deres børn. Det er det indtryk, man efterlader. Har man stillet sig selv spørgsmålet: Hvad er årsagen? Hvis man har gjort det, og hvis man har fundet svaret, hvorfor gør man så ikke noget ved årsagen til, at vi er dér, hvor vi er i dag, i stedet for at lave en symptombehandling, som dette forslag er?

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Det er jo en ordentlig prøve, jeg kommer på.

Til hr. Villy Søvnald vil jeg sige, at ti års borgerlig regering jo ikke var ensbetydende med ti års borgerlig regering med et politisk flertal i Folketinget, og derfor kan man diskutere meget, hvad der var det mulige, og hvad der var det umulige i den periode. Men jeg kan godt sige, at vi også finder, at der i den periode skete ting i forhold til børnefamilierne, som var positive.

Hvad angår vore tanker om, at kommunerne skal kunne give et beløb til forældre, som gerne vil passe deres børn selv, har vi selvfølgelig ikke nogen tanker om, at man ikke stadig væk skulle kunne have fripladser i offentlige institutioner til handicappede og til andre udsatte grupper.

Hvad angår åbningstiderne, kan det selvfølgelig være svært at gå ind i det kommunale selvstyre, men når jeg drog åbningstiderne ind i mit indlæg, var det for at understrege behovet for fleksibilitet, hvis arbejdsmarkedets parter forhåbentlig skulle vælge at gå alvorligt ind i større fleksibilitet med hensyn til arbejdstid og deltid.

Hr. Jan Petersen spørger, om det skal være en ret. Når jeg i min ordførertale delte det op i to, var det selvfølgelig, fordi vi ser det som en mulighed at give kommunerne adgang til at give forældre et beløb for at passe egne børn i den situation, vi står i, hvor der er pasningsproblemer. Det er altså en valgmulighed, forældre får i den kommune, som beslutter sig for at tage imod tilbudet om at give beløbet, og det betyder selvfølgelig også, at der kan være kommuner - måske også med socialdemokratisk flertal - der ikke ønsker at gå ind i disse tanker.

Jeg var meget glad for, at fru Dorit Myltoft talte om mændenes vilje - det var godt, det ikke var evne - til at forny sig på dette område. Jeg tror, at der i reaktionsmønsteret hos den kommende forældregeneration vil være meget, som vil glæde fru Dorit Myltoft.